ДІАНА УІНН ДЖОНС

ШАЛЕНИЙ РОБЕРТ

Diana Wynne Jones

"Wild Robert"

Переклад з англійської

Як і кожного дня, автобуси з туристами вторглися на територію Кастелмайну, і Хізер просто мусила втекти у єдине усамітнене місце. Це досить своєрідний пагорб, захований серед тисів. Люди кажуть: це – могила Шаленого Роберта, похованого давно, разом зі скринею зі скарбом.

1.

Хізер була у поганому настрої. Її велосипед зламався, як раз на початку літніх канікул, а це означало, що вона не могла їздити на ньому до подруги — Джанін у містечко. До містечка було п'ять миль. Хізер могла або іти пішки п'ять миль туди та п'ять миль назад, чи залишатися вдома. Але "вдома" було не зовсім "вдома" – принаймні, не влітку. Хізер жила у державному маєтку, що називався Кастелмайн, так як її мама та тато були там доглядачами.

Літом, кожного дня в одинадцять тридцять, автостоянка, біля старих стаєнь, починала заповнюватися машинами, міні-автобусами, автобусами, туристи вибиралися з них і розбрідалися всюди: по будинку та по садах. Від них майже неможливо було укритися. А мама та тато Хізер були надзвичайно зайняті, показуючи людям будинок, або вирішуючи несподівані надзвичайні ситуації, щоб скласти компанію для Хізер.

Того дня Хізер заплуталася із часом. Вона відірвалась від книги, яку насуплено читала від самого сніданку, і вирішила, що годинник показував десять тридцять. Добре, подумала вона. Це давало б їй годину щоб дістатися справді усамітнених схованок, перед приїздом туристів. Вона збиралася піти на саму верхівку старої замкової вежі, так як вважалося, що там небезпечно для натовпу. Там вона могла читати свою книжку, або дивитися униз на погорби та лісисті долини, поки їсть ланч. Це не було так добре, як бути із Джанін, але не так вже й погано, щоб провести чудовий день. Звідти ви могли б не бачити туристів і навіть майже не чути їх. Але спочатку вона повинна була взяти щось поїсти. Хізер увійшла на маленьку кухоньку, позаду величезної побіленої кухні, яку показували туристам, та відкрила холодильник.

— Тьху! – промовила вона. Якщо вона хотіла сандвіч, то могла вибирати між тунцем та консервованою шинкою, але без томатів, знову. Щоб отримати томати, або фрукти, вона мала б піти у сад і бути ввічливою із грубим старим містером МакМанусом, садівником. Хізер вирішила, що не зможе витримати його поганий характер. Натомість, вона піде до місіс Міммз, яка тримала туристичну крамницю, та попросить її чіпсів або печива. Вона ненавиділа містера МакМануса навіть більше ніж ненавиділа консервовану шинку.

Хізер зробила собі шість сандвічів із тунцем та поклала їх у сумку. Вона тільки-но забрала свою книгу з великої туристської кухні, коли десь поруч пролунали голоси. Хізер почула скрегіт та скрип коліс, крізь товсті білі стіни.

— О, ні! – зойкнула Хізер. Вона вибігла в прохід, з якого можна було бачити місце для паркування. Скрізь вікна, з шибками у ромби, вона могла бачити цілий ряд машин, що вже припаркувалися, і щонайменше один великий автобус. Інший автобус, поки вона дивилась, гуркотів, а люди з фотоапаратами в руках вистрибували з нього.

— Чого вони приїхали так рано? – промовила Хізер, все ще не усвідомлюючи, що сама помилилась у часі.

Вона знала, що не зможе дістатися до крамниці місіс Міммз раніше за цих людей з автобуса, які наб'ються туди заради морозива. Тоді вона відправилася до вежі, по простому шляху, що вивів її на високу галерею, з якої можна було дивитися униз на круглу кімнату, поруч із кам'яними сходами, що вели на вежу. Але вона запізнилась. Навіть перед тим як вийти на галерею, Хізер почула човгання ніг туристів. Пролунав голос її батька:

— Зараз ми перебуваємо в частині старого замку. Він був побудований першим бароном, Хью Толлером, на початку дванадцятого століття. Ці кам'яні сходи позаду мене ведуть на сторожову вежу, побудовану Вільямом, сином Хью Толлера.

Хізер нахилилася через поручні балкону і дивилася униз на скупчені голови, обличчями повернутими до тата. Тато розказував, поставивши одну ногу на сходи, що вели до вежі. Хізер встигла вчасно, щоб побачити як він вправно дотягнувся та схопив хлопця, що намагався прослизнути за червону мотузку, яка перекривала вхід на сходи.

— Ні, синку, ти не можеш піднятися. Вежа небезпечна, а ми не можемо отримати страховку. В 1150 році замок вже був доволі великим…

Хізер відвернулась.

— Вівці, — пробурмотіла вона. – Огидні вівці на моєму шляху. — Вона знала, що татко був цілком здатний ходити та розказувати поки не прийде мама, чи інший гід, із наступною групою. Вона була відрізана від вежі. А зараз група з автобуса має заповнювати вестибюль і чекати, поки їх заберуть на головних сходах.

Хізер пірнула у бічній прохід та побігла. Якщо вона пройде крізь Довгу Галерею та Кімнату Ворожнечі, то зможе пробратися задніми сходами, перед тим як зайдуть туристи. Вона промчала полірованою

підлогою Довгої Галереї, де білі докірливі обличчя мертвих Толлерів дивились на неї крізь товсті позолочені рами. Вона як раз збиралась повернути у Кімнату Ворожнечі, як знову почула човгання ніг. Цього разу Хірез почула мамин голос.

— Зараз ми заходимо у маленьку галерею, відому як Кімната Ворожнечі. Вона так називається тому що портрети Толлерів зліва від вас та портрети Франсєїв з права від вас є двома гілками родини, що вели довгу та непримиренну сварку майже сто років…

— Ще огидніші вівці! – промовила Хізер. Вона обернулась та подивилась на великий годинник над портретом сера Френсіса Толлера, який вклонявся королеві Єлизаветі першій. Годинник показував без п'яти дванадцять. Нарешті вона зрозуміла свою помилку.

— Тьху! – сказала вона. – Я ненавиджу туристів! Я ненавиджу життя в Кастелмайні!

Вона пішла назад по Довгій Галереї, униз до головних сходів. На середині спуску вона зустріла іншу групу туристів, що піднімалися угору. Це було як брести у потоці з неправильною течією. Хізер повернулася боком і ухилялась, і прокладала собі шлях униз до вестибюля. Погляду було достатньо, щоб зрозуміти, що крамниця була набита людьми, і що місіс Міммз була занадто зайнята, щоб приділити їй хвильку уваги, не кажучи вже про печиво. Хізер похмуро побрела, крізь головні двері. Містер Міммз, сидячи за своїм столом, з якого продавав квитки, підбадьорливо посміхнувся та кивнув, але Хізер відчувала себе так сумно, що це не допомогло. Вона побрела у симетричні сади. Там декілька дівчат та хлопців її віку їли морозиво, кинувши обгортки на гравійну стежку.

— Вони не посміли б цього зробити удома! – пробурмотіла Хізер, і поспішила відійти від них подалі.

Вона пішла в обнесену стіною частину саду, де, зазвичай, був містер МакМанус. Так як однаково все було жахливо, вона подумала, що може попросити його томатів.

Обнесений стіною сад, чомусь завжди був місцем, куди сходились літні пари. Хізер пройшла повз одну, де дама казала:

Дивись, Гаррі. Це безшипова стара троянда.

Тоді Хізер пройшла четвірку, в якій чоловік читав лекцію трьом іншим щодо підрізування троянд. В третій парі була дама, що причитала:

— Що за спосіб садити троянди! Якби це був мій садівник, я би дуже скоро вказала куди йому піти!

Хізер була певна, що містер МакМанус чув цю даму з-за рогу, де він працював.

Коли дівчинка знайшла його, він розгрібав ґрунт так, ніби це була горлянка старої дами.

— Зникни! – сказав він Хізер.

— Я лише хотіла запитати, — почала Хізер.

— встановлюють правила, зневажають мої газони, засмічують мої стежки пакетами, обгортками та жувальною гумкою, — мовив містер МакМанус. – Кричать, запитують…

— Я теж ненавиджу туристів, промовила Хізер. – Немає необхідності виливати все це на мене.

— ...залишають пляшки та бляшанки, — вів далі містер МакМанус. — А ти гірша на них усіх. Зникни!

Це було так несправедливо, що все про що могла думати Хізер було зникнути в найближчих дверях, із щільно стиснутими щелепами, сподіваючись, що містер МакМанус наступить на граблі та отримає струс мозку. Вона повернула за ріг, до зруйнованого храму. Зазвичай сюди ніхто не приходив. Але сьогодні був поганий день. Дуже великі та дорослі тинейджери знайшли храм, і бавилися там серед колон та зелених пагорбів. Хізер сковзнула мимо, обходячи статую, що впала, де двійко підлітків цілувалися, та занурилась в лісі за храмом.

Наскільки вона знала, залишалося лише одне місце де, ймовірно, можна було побути на самоті. Це був своєрідний пагорб прямо на межі володінь Кастелмайну. Коли Хізер із батьками вперше приїхали в Кастелмайн, мама була дуже схвильована цим пагорбом. Вона сказала, що це, безсумнівно, був курган поховань часів бронзового віку. Потім Хізер пішла до школи, у містечку, та познайомилась із Джанін. Джанін розповіла Хізер, що це було поховання чоловіка, якого у давні часи звинуватили у чаклунстві. Його звали Шалений Роберт, і кожний у містечку знав про нього. Вони казали, що разом із ним захована скриня зі скарбом. Це схвилювало Хізер як і маму. Вона пішла до батька та запропонувала відправитися на пошуки скарбів.

Тато лагідно посміхнувся, як він зазвичай робив, та подивився на мапи Кастелмайну.

— Мені шкода розчаровувати вас обох, — сказав він Хізер та мамі. – Ви знаєте чим цей курган є насправді? Це льодосховище. Вони тримали там лід, у свого роду печері, так що Толлери та Франсеї мали змогу їсти морозиво влітку. Я вважаю, якщо ми почнемо копати, то виявимо, цю печеру.

Після цього, курган здавався досить нудним. Мама забула про нього, а Хізер іноді приходила сюди, в такі хвилини як сьогодні, коли здавалося, що туристи скрізь.

Але чи був він нудним? – розмірковувала вона, коли йшла до нього. Він був захований в скупчені тисів. Хізерові ступні ставали майже беззвучно, коли вона прокладала собі шлях крізь купи жовтих голок. Було щось особливе у світлі, що просочувалося крізь темну чорно-зелену хвою над головою. Воно все робило якимось задимленим. Курган здибився в цій задимленості, лисий та вкритий голками від тисів. Не нудний, подумала Хізер. Скоріше схожий на місце, яке не варто відвідувати.

Вона вилізла на курган та сіла. Хізер відкрила книжку. Але під тисами було занадто темно, щоб читати.

Це стало останньою краплею. Хізер вдарила м'яку землю кулаком.

— Тьху, на все! – закричала вона. – Шалений Роберт, я лише хочу, щоби ви дійсно були там. Ви би могли вийти та розібратися з туристами та навчити містера МакМануса гарних манер!

Сонце визирнуло над головою. Це, здавалося, зробило туман під деревами густішим ніж коли-небудь. Його запах був дивним, як земля та спеції. Він прокотився над Хізер хвилями. Звідти пролунав голос:

— Хтось звав?

2.

— Хтось звав? – знову повторив голос. Це був хрипкий голос. Хізер подумала, що це, мабуть, один з хлопців-підлітків з храму. Вона не відповіла. Але голос запитав знову:

— Хіба хтось не звав?

— Ну, ніби, — сказала Хізер. – Я просто розмовляла, чесно.

Десь унизу був шум, ніби хтось повзає під рослинами. Хізер встала нервово. Вона була абсолютно впевнена, що хтось прийняв її за одного зі своїх друзів. Якщо вона зараз же не втече, то опиниться у незручній ситуації. Але вона не бачила де він стояв, і не хотіла вибігти прямо на нього. Хізер так і залишилась стояти, тривожно оглядаючись навколо густого туману. І людина захопила її зненацька, встаючи перед нею та змахуючи тисові голки зі свого тісного чорного одягу.

— Ось. От, я і тут, — сказав він весело.

Він не був одним з тих, з храму. Він був вже, майже, не підлітком, може, навіть молодим чоловіком. Хізер ніколи не знала напевно, коли людину слід називати підлітком, а коли молодим чоловіком. Він був дуже гарним. В нього було русяве хвилясте волосся, яке впадало на плечі та величезні темні очі, дещо скошені на його гладкому смаглявому обличчі. Насправді, він був такий гарний, що це компенсувало його невеликій зріст. Він був лише на голову вище за Хізер.

Зважаючи на його одяг, вона подумала, що він, мабуть, приїхав на мотоциклі, хоча великий білий комір, що вкривав його плечі понад курткою, дещо спантеличив її.

— Ви приїхали оглянути будинок, чи просто гуляєте? – вона запитала його ввічливо.

Юнак розсміявся.

— Ні, серденько, я прийшов, тому що ви кликали. Завжди так. Слова, які на мене наклав єпископ Генрі ніколи не були занадто тяжкими, настільки, щоби я не міг почути свого імені, коли його промовляють.

— П-перепрошую? – промовила Хізер.

— Який зараз рік? – запитав юнак.

— Е, 1989, — сказала Хізер. Вона починала панікувати. Або молодий чоловік був божевільним або трапилось щось надзвичайне.

Молодий чоловік виглядав навіть більш стривоженим. Він витріщився на неї, і вона зрозуміла, що він збліднів, з того як його чорні очі виділялися на обличчі.

— Ні! – сказав він. – О, ні! Триста п'ятдесят років бути замкнутим у могилі! – Він благально поклав руку вище ліктя Хізер. – Скажіть мені, що минуло не так багато часу.

Відчуття від дотику його руки було…дивним. Рука була прохолодною та теплою одночасно, і якось шипіла на голій руці Хізер, так, що волосся встало навколо місця, де він торкнувся. Хізер позадкувала. Відчуття від його дотику, навіть більше ніж те що він сказав, упевнило її, що він не божевільний, і переконувало, що щось дуже незвичне трапилося.

— Хто ви? – запитала вона.

Юнак знову розсміявся, сміхом, яким сміються люди коли їх почуття образили.

— Мене звати Роберт Толлер, — сказав він.

— Шалений Роберт? – спитала Хізер з-за двох рук, які якимось чином вже прикривали її рот. – Той, хто – хто, як припускають умів чаклувати?

Роберт Толлер виглядав безумовно, ображеним.

— А я і умію, — сказав він. – Чому тоді мої зведені брати змушені були покликали єпископа, щоб здихатися мене? Вони знали, що я вивчаю магічні мистецтва та були переконані, що я маю намір забрати їх спадок – хоча щодо них у мене були лише добрі наміри. – У дану мить він виглядав навіть ще більш ображеним. Тоді його осінила думка. Його розкосі очі оглянули Хізер вивчаючи та з побоюванням. – А сучасні Толлери думають так само? Хто володіє Кастелмайном зараз?

— Ну… насправді ніхто, — відповіла Хізер. – Останній з Толлерів помер дуже давно. І замок перейшов до Франсеїв, а останній з Франсеїв помер шість років тому та залишив усе Британському фонду. Мої мама та тато доглядають тут за всім, для фонду.

Хізер не була певна скільки зі сказаного Роберт Толлер зрозумів. Поки вона говорила, він виглядав ніби от-от розплачеться. Але потім цей вигляд змінився на яскраву посмішку, схоже шаленого задоволення. Перш ніж вона закінчила пояснювати, він засміявся як навіжений та обхопив себе двома руками.

— Чудові новини! – закричав він. — Тоді я єдиний живий Толлер! Кастелмайн, зрештою мій! – Він перестав сміятися та пояснив Хізер, радше з тривогою, — Я знаходжусь в лінії спадкоємців. Мій батько, Френсіс-молодший, і він одружився із моєю мамою, коли його перша дружина померла.

Хізер кивнула. Вона бачила, що насправді він був сумний, і вона не хотіла знову кривдити його почуття, але їй було цікаво як Роберт Толлер збирається пояснити це людям, що управляють Британським фондом. "І можу закластися, в нього немає свідоцтва про народження!" – подумала вона. "Не думаю, що вони існували у його часи".

Поки Хізер розмірковувала що вона б могла сказати, Робер Толлер злегка поклонився та простягнув їй свій лікоть.

— Ходімо, — сказав він. – Залишимо цей похмурий ліс та оглянемо мій спадок.

Хізер знала, що він пропонував їй, у вишуканій манері, обпертися на лікоть, але дивне шипіння, яке вона відчула, під час його дотику, відлякувало її. Роберт Толлер посміхнувся. В нього була чарівна посмішка, така ж гарна, як і все у ньому.

— Ходімо зі мною, — сказав він, — і скажіть мені ваше ім'я. — Він чекав, витягнувши лікоть та посміхаючись, поки це не почало виглядати доволі неприродно.

Хізер зрозуміла, що просто не зможе знову скривдити його почуття.

— Мене звати Хізер Бейлі, — відповіла вона. Дівчина підняла книгу та сумку із ланчем та поклала руку на його лікоть – рукав був з чорного шовку, а не зі шкіри, як вона думала – і він шипів. Але скоро вона до цього звикла та дозволила йому допомогти їй сповзти з кургану.

Вони йшли під тисовими деревами і Хізер відчувала себе майже поважною та старосвітською. Вона помітила, що Роберт Толлер, незважаючи на чорний одяг, сильно та ясно виділявся в димчастому світлі. Вона подивилася на себе та виявила, що її власні ноги та рука, на лікті Роберта Толлера, виглядали значно сірійшими та тьмянішими. Коли вони вийшли на сонячне світло, Робер Толлер все ще виглядав яскравіше. Здавалося, що якимось чином, він був вдвічі живішим за звичайних людей. Хізер дивилася на нього, розмірковуючи над цим, коли вони підійшли до зруйнованого храму.

Тінейджери все ще бісилися там. Хізер здивувалась, як вона могла подумати, що Роберт Толлер був одним з них. Зараз вона побачила, що він вельми відрізнявся від них. Три дівчини вилізли на статую, що впала, та кидалися пустими бляшанками, з-під кока-коли, в хлопців. Роберт Толлер різко зупинився та витріщився на них. Хізер подивилась на їх

чорні шкіряні міні-спідниці, на високі зачіски панків та раптом зрозуміла, що вони повинні здаватися обурливими для когось, хто жив 350 років тому.

Але справа була не в цьому. Роберт Толлер знову побілив. Він сказав:

— Я цього не потерплю! В цьому храмі мій батько зустрів мою маму!

І він закричав на тинейджерів:

— Забирайтесь геть! Безчинствуйте в іншому місці!

Вони подивилися на нього, трохи здивовано. А потім розсміялися і знову почалися кидатися бляшанками один в одного. Роберт Толлер поморщився. Він надувся. В нього був вигляд маленького хлопчика, який зараз заплаче, але Хізер була впевнена, що він дуже розлютився. Він простягнув руку вперед, долонею униз і щось тихо пробурмотів. Потім повільно перегорнув руку і сказав:

— Давайте, бешкетуйте, поки я не звелю все це зупинити!

Хізер відчула, що щось перегорнулося разом із Робертовою рукою. Це було, ніби частина світу, що була звичайною та вірогідною перетворилася у тонкий аркуш. Одне ребро цього тонкого аркушу пішло угору, а інше униз, крізь важку, незнайому частину світу, що завжди була прихована, залишаючи цю частину оголеною. Хізер дійсно побачила, як сіре ребро нахилилося та попрямувало по сонячній траві та білим кам'яним колонам та крізь дівчат та хлопців, що реготали. На мить вона була певна, що якимось чином стояла осторонь, на частині буденності. Але потім, зрозуміла, що все-таки, опинилась на заглибленій дивній частині.

Як тільки сіре ребро пройшло крізь тинейджерів, кожен з них змінився. Хлопці втратили сорочки та куртки та обросли коричневим

хутром замість штанів. Дівчата обросли довгим скуйовдженим волоссям та, навіть більш, скуйовдженим одягом, з листям плюща навколо нього. Бляшанки, що вони тримали, перетворилися у металеві кубки. Всі вони одночасно закричали:

— Йо!

Після цього дівчата заверещали та втекли, а хлопці побігли за ними на мерехтливих маленьких копитах. Перш ніж Хізер увійшла в цю частину дивного нахиленого світу, вони вже шалено гналися лісом, гукаючи один одного дивною мовою.

Коли їх крики та вереск зникли вдалечині, Роберт Толлер повернувся до Хізер із задоволеною посмішкою, як маленький хлопчик, який зробив по-своєму.

— Ось. Тепер ви знаєте, що я справді знаю мистецтво магії, — сказав він. – А ці будуть розважатися, поки захід сонця не звільнить їх.

— Так, але... — сказала Хізер. Вона багато чого хотіла сказати, але все, що вона змогла вимовити було, – Чому ви це зробили?

Роберт виглядав здивованим.

— Я ж казав вам, — відповів він. – В цьому храмі мій батько та моя мати таємно зустрічалися, перш ніж одружилися. Дивиться, я покажу вам.

Він пройшов мимо гарно підстриженої трави, повз статую, що впала, туди, де витончені білі колони збиралися у форму, що була схожа на будинок. Там була кам'яна брила, вбудована в дерен, яка виглядала так, ніби колись була частиною даху над колонами. Мабуть, колись на ній була різьба. У всякому разі, Хізер могла бачити на ній щось, схоже на малюнок, що з часом вкрився зеленою цвіллю.

— Бачите, — сказав Роберт та погладив рукою старі стерті форми.

Це виглядало так, ніби він навів фокус на камінь. Камінь став чистим, білим, як новий.

Різьба на камені була схожа на вісімку, що виглядала так, ніби була зроблена з мотузки, із великими літерами з кожного її боку. Зліва була велика рівна літера "Ф". З правого боку була кучерява літера "І".

— Вони вирізали свої ініціали тут, — пояснив Роберт, — разом із вузлом справжнього кохання. Френсіс – це ім'я мого батька. А мою мати звали Іглантіна.

Він дивився понад каменем, у бік ділянки зеленого дерну, оточеного білими колонами. Хізер теж подивилася туди і, на мить, їй здалося, що вона бачить двох людей, що радісно йдуть на зустріч один одному, так, ніби вони не бачилися дуже давно. Чоловік був вищим і кремезнішим за Роберта, але волосся було того самого кольору. Жінка була маленька – крихітна – і здавалося, ніби вона пливла: пливло її волосся, плив її одяг. Хізер бачила їх рівно стільки, щоб їм вистачило протягнути один одному руки. А тоді вже не була певна чи взагалі щось бачила. Вона подивилася на Роберта, щоб запитати його, але він відвернувся, невтримно посміхаючись і камінь знов став стертим та зеленим.

— Давайте присядемо на цей камінь, — сказав він. – З вашої сумки доносяться смачні запахи, які нагадують мені, що я нічого не їв більше ніж три століття.

— Це всього лише тунець, — промовила Хізер.

3.

Роберт Толлер виглядав наскільки зголоднілим, що Хізер взяла собі лише один сандвіч, а решту віддала йому. Він весь час казав, що це була

найкраща їжа яку він коли-небудь їв, і Хізер дещо розгубилася, адже це був всього на всього тунець. Поки він наїдався сандвічами, Хізер все ще чула вигуки та крики тинейджерів у лісі. Вона сказала собі, що вони заслуговували на те, що з ними трапилось, але це не завадило їй і далі відчувати себе незатишно. Вона вирішила, що їй подобається Роберт, і вона знала, що відчуває співчуття до нього, бо він прокинувся, щоб з'ясувати скільки часу пройшло, але вона однаково відчувала себе некомфортно.

Щоб відволіктися, вона сказала:

— Люди у містечку кажуть, що якийсь скарб був захований разом із вами.

Було дуже не розумно казати це. Роберт глянув на неї.

— Вони все ще говорять про це?

Хізер могла поклястися, що він одразу став дуже насторожений. Вона спробувала пояснити, що вона лише щось чула, щось незначне, але він перебив її своїм сміхом. Вона зрозуміла, що це знову був болісний сміх.

— Хто я такий, щоб казати, що люди називатимуть скарбом? – Промовив він. Потім він швидко підхопився і додав, — важко їсти рибу всухом'ятку. Фрукти б не завадили.

— Полуниця та червона смородина дозрівають в огороді, — сказала Хізер, — але вони для продажу. Я не думаю, що містер МакМанус дозволить нам їх скуштувати.

— МакМанус? — перепитав Роберт. – Це ім'я ви назвали, коли викликали мене. Яке право він має продавати фрукти з Кастелмайну?

— Він садівник, — пояснила Хізер. – Гроші від продажу фруктів ідуть на підтримку будинку.

— Зрозуміло, — сказав Роберт. Він сказав це дуже зловісно, ніби Хізер пояснила щось зовсім інше. Перш ніж вона змогла щось додати, він вже крокував до саду, що був обнесений стіною.

Вона наздогнала його, коли він зупинився прямо посередині саду, оглядаючись навколо трояндових арок, трояндових кущів та троянд, що піднімалися по стінам.

— Що це? – запитав він. – Тут немає трави! Тут скрізь троянди!

Хізер розуміла як дивно це виглядало для нього. Вона лагідно сказала:

— Тато розповідав мені, що трояндовий сад з'явився тут біля ста років тому. А огород знаходиться за тими дверима, за стіною.

— Тоді все навколо змінилося, — промовив Роберт. – Троянди завжди були там. — Він попрямував до дверей. На шляху він пройшов повз декілька пар літніх людей. Хізер боялася, що він почне питати що вони роблять тут, але він просто пройшов повз них, лише холодно киваючи кожній парі, так, ніби в його часи присутність людей тут була звичайною справою. Літні люди дещо витріщалися, але кивали у відповідь ввічливо. Все ж Хізер полегшало, коли вони досягли огороду та увійшли у двері із позначкою: "Не для загального користування".

— Ага, мовив Роберт Толлер.

Клумби із полуницею тягнулися прямо через огород, а по боках росли кущі смородини. Полуниця була акуратно присипана соломою. Гігантські червоні ягоди блищали понад соломою, прикриті листям та в

коронах з білих квітів. Роберт наступив на хрустку солому та почав збирати полуницю так швидко, як тільки міг.

— Я не пам'ятаю, щоб полуниця була такою великою! – зауважив він Хізер, через плече. І коли Хізер, досить несміливо, приєдналася до нього, залізши на клумбу, він додав, із набитим ротом, — Був час, коли я вважав що більше ніколи її не скуштую.

У містера МакМануса був інстинкт щодо людей, які рвуть фрукти. Хізер ледь зірвала свою першу полуничку, коли містер МакМанус вискочив з-за лівих кущів смородини із ревінням:

— Забирайтеся геть! Залиште ці ягоди у спокої, або я звелю заарештувати вас за крадіжку!

Роберт спокійно зірвав ще одну полуничку і стояв із нею, піднімаючи брови:

— Крадіжку? – запитав він. – Я маю право збирати мої власні ягоди, чи не так? І якщо ми вже кажемо про крадіжки, то наскільки мені відомо, інші садівники Кастелмайну, ще до вас, збирали фрукти та продавали їх заради власної вигоди.

Хізер спробувала заповзти в найближчі кущі. Це було жахливо! Роберт помилився. Але вона зупинилася, коли побачила, що поцятковане коричневе обличчя містера МакМануса пішло ще більшими плямами. Це було цікаво. Виглядало на те, що містер МакМанус дійсно привласнював фрукти. Але, звичайно, це зробило його ще злішим, ніж коли-небудь. Він побрів до Роберта, показуючи зуби.

— Ти нічого не доведеш! – проревів він крекчучи від люті. – Забирайся звідси, або я порву твоє гладеньке личко! Мені начхати хто ти!

Роберт кинув полуницю у рот та простягнув руку уперед, знову. Цього разу він ледь нахилив її. Містер МакМанус все ще намагався йти у його бік, але зараз він тупцював на одному місці, ніби черепаха, яка не знає, що вже висунулася із свого панциру до кінця.

— Але вам не повинно бути байдуже, хто я, — сказав Роберт, коли проковтнув полуницю. – Мій брат побив та викинув свого садівника з воріт. Кастелмайн тепер мій, і я би мав покарати вас сильніше за ваші гарчання та погрози. Але поки що я залишу вас, як ви є. Підходьте, Хізер. Насолоджуйтесь моїми чудовими фруктами.

Роберт нахилився та продовжив збирати полуницю. Трохи почекавши, Хізер виповзла з-за кущів та також почала зривати полуниці. Для неї це була єдина нагода щоб коли-небудь скуштувати їх. Але їй би хотілося насолоджуватися більше. Містер МакМанус, що тупцював на одному місці, змушував її відчувати себе злодійкою, якщо не гірше. Кожного разу, коли хтось із них проповзав поруч із ним, він кричав:

— Я тобі дам! Ти так просто від мене не втечеш!

Хізер хапала полуниці обома руками кожного разу, коли він кричав. Вона знала, що їй більше ніколи не випаде нагода з'їсти так багато полуниць, як хочеться.

Нарешті, коли чоботи містера МакМануса протерли достатню дірку у ґрунті, Роберт Толлер піднявся, обтрушуючи солому з чорних шовкових колін.

— Я наївся, — мовив він. — Йдемо, покажіть мені зараз мої володіння та замок.

Хізер подумала про Кастелмайн, повний туристів та про автобуси, припарковані на узбіччі. Вона знала, що це буде жахливий шок для нього.

— Чому ви не хочете зачекати до вечора? – запитала вона. – Тоді буде затишніше.

Роберт подивився на неї дивним сумним поглядом, майже так, ніби відчував жаль до неї.

— Серденько, я знаю цю трюки, — мовив він. – І тоді все буде пристойним та охайним, тому що ви неодмінно попередите свого батька, що я тут. Ні, я зараз же все огляну.

Він прохрустів по соломі повз містера МакМануса.

— Це вам з рук не зійде! – загарчав містер МакМанус. – На моєму боці закон…

— О, тихіше, ви, грубіян, гарчавлива собако! – мовив Роберт. Він знову простяг руку і цього разу різко нахилив її. Хізер побачила, що лінія світу нахилилась перед її очима, ніби поверхня води, коли хтось кидає вас у басейн. Вона почувалася ніби також занурилася. Поки вона хапала ротом повітря, містер МакМанус впав на руки та коліна та скоротився. Його поцятковане обличчя перетворилося на довгу морду великого плямистого пса. Його ноги згрупувалися та стали задніми собачими ногами. Його руки перетворилися на лапи, і виріс довгий плямистий хвіст. Він злобно загарчав на Роберта.

— Залиште це місце, ви, дворняжко! – одізвався Роберт. — Йдіть додому і подивіться, чи пізнає вас ваша дружина.

Потворний плямистий пес піджав хвоста між строкатими задніми ногами та виючи побіг геть, у кущі. Хізер ніколи не бачила такого

переляканого пса. Вона побрела до будинку, не така вже й весела та задоволена, як вона мала б бути. Правда, містер МакМанус заслуговував на це, але Хізер питала себе, чи зрозуміє місіс МакМанус хто цей пес.

4.

В цей час симетричні сади були переповнені людьми. Якийсь час, здавалося, Роберт Толлер їх навіть не помічав. Він розглядав будинок. Хізер подумала, що у нього розгублений вигляд, але Роберт помітив, що вона спостерігає за ним, і придав своєму обличчю гордий та веселий вигляд.

— Рога й копита! – вигукнув він. – Яким чудовим творінням будівництва він став! Здається я успадкував будинок із сотнею вікон, а може й більше! Як це сталося?

— Франсеї та Толлери потроху його розширювали, — пояснила Хізер. Я думаю, тато казав, що вони зупинились, коли один з них поставив всі гроші на перемогу Наполеона під Ватерлоо. – Вона побачила, що Роберт не розуміє про що мова, і тому втішно додала, — але найстарші частини замку залишились.

— Я бачу обриси будинку мого батька все ще вимальовуються з одного боку, — кивнув Роберт. — І наші старі стайні все ще за кухнею. Але я бачу лише одну вежу з решти, ту, де я, зазвичай, бився із моїми братами.

— Ще дещо залишилося, — сказала Хізер, — але воно, так би мовити, вбудовано всередині, тепер.

— Я повинен це побачити, — сказав Роберт.

Хізер здавалось, що йому подобалося лазити по замку з братами. Вона майже йому заздрила. Вона часто думала, що їй подобалося би

більше життя у Кастелмайні, якби у неї був брат чи сестра, чи хтось, хто складав їй компанію. Але потім до неї дійшло що брати Роберта, вже триста років як мертві. І будинок досить змінився з тих часів. Хізер зрозуміла, що більше не заздрить йому.

Поки вона це обмірковувала, Роберт почав швидше й швидше йти до будинку. Хізер помітила його дивно блискучу фігуру десь попереду. Оскільки ближче до будинку натовп був густіше, вона побачила як він натикається на одних людей та відскакує від інших. Вона чула крики:

— Обережно! — та, — За кого ви себе маєте, чого штовхаєтеся?

Це, здається, змусило Роберта помітити, де він. Він зупинився та почекав на Хізер. Коли вона, нарешті, наздогнала його, то побачила, що він виглядає дуже гордовито.

— Ваш батько тримає великий двір, — сказав він. – Хто йому дозволив тримати таку свиту?

— Вони не свита. Вони туристи, — відповіла Хізер. Вона повела Роберта повз паркан з живоплотів, намагаючись якомога зрозуміліше пояснити, що Кастелмайн тепер належить Британському фондові, а це означає, що кожний в країні може заплатити, щоб його оглянути.

Роберт йшов поруч, киваючи, хмурячись та час від часу зіщулюючи очі. Хізер бачила, що він намагається підійти до цього по-діловому, але вона була певна, що він у своєму житті ніколи не робив нічого ділового.

— Я не розумію, як будинок може обходитися без господаря, — сказав він.

Як на зло, в цю мить, серед парканів з живоплоту опинився натовп школярів, що галасували та поїдали морозиво. Хізер подумала, що це був клас зі школи, який ще не розбігся. Всі вони були одягнуті в сині

шкільні піджаки, та їх супроводжувала вчителька, яка кричала навіть голосніше за них.

— Ви повинні ходити, а не бігати, 2 Х, — кричала вчителька.

Вона була з тих вчителів, яких ніхто не слухає. Діти продовжували кричати та бігати навколо ставка у середині, змушуючи Хізер та Роберта відступити до високого живоплоту в решті решт.

— Мовчати! – заверещала вчителька. І коли це не справило жодного ефекту, вона завила, — ви всі, йдіть сюди, та покладіть обгортки від вашого морозива в цю маленьку урну, негайно!

Єдиним наслідком було те, що кожна дитина швидко викинула його чи її обгортку у тому ж місці, де стояла. Обгортки покрили стежки, прикрасили живопліт, та розсипалися по клумбах за живоплотом. Ставок у середині був насичений плаваючими папірцями, що мерехтіли салатовим, малиновим або шоколадним, із маркуванням: "Містер Лоллі".

— Негайно підніміть обгортки! – закричала вчителька.

Здавалось, ніхто її не почув.

Роберт вдивився.

— Це школа для глухих? – запитав він у Хізер.

— Ні, це просто безпомічна вчителька, — відповіла Хізер.

— Ви маєте на увазі, що вона недостатньо часто користується батогом щодо них? – сказав Роберт. І перш ніж Хізер змогла пояснити, що, в цілому, вчителі зараз не застосовують батоги, Роберт мовив, — тоді я повинен надати урок їй та її учням. Він простягнув руку. Він її

нахилив. Хізер здалося, що край світу шелестить біля її вух, ніби як злущення – вологе злущення, — злущення вологого паперу. Вона ковтнула, оскільки від цього звуку її вуха заклало.

У ставку салатова обгортка почала рости. Вона швидко розросталась, якимось чином поглинаючи всі інші обгортки, все більше і більше, поки не стала наче гігантське листя водяної лілії.

Перш ніж хтось устиг моргнути, вона стала завелика для ставка та лежала поперек нього, закручуючи та розкручуючи кінці. Жахливе салатове обличчя глянуло. Воно відкрило гігантського шоколадного рота, показуючи малинові зуби. Велетенський голос проревів:

— МОВЧАТИ! ПІДІБРАТИ ЦІ ОБГОРТКИ!

Вчителька заверещала та втекла. Діти стояли не ворухнувшись, непевно витріщаючись.

— Це всього на всього телевізійні ефекти, — сказав хтось з них. – Не звертайте уваги.

Роберт усміхнувся. Його мізинець та великий палець ледь нахилилися.

— Ах, так? – проревів салатовий Містер Лоллі. І він виріс більший за ставок, більше ніж був, капаючи водою, та схопив найближчу дитину своїми подертими, вологими, зеленими паперовими руками. Більшість школярів позадкувало. Більшість з них виглядала досить наляканою, але один чи два почали презирливо реготати.

— Вибий йому зуби, — сказав хлопчик. – Це всього лише папір.

Обличчя Роберт підібралося, нижня губа вип'ялась. Його великий палець двічі різко сіпнувся. Решта папірців, що була розкидана по

стежках, живоплоті та клумбах злетіла в повітря і зібралася в два великі шелестячи згустки. Наступної секунди малиновий Містер Лоллі та шоколадний Містер Лоллі попрямували повз живопліт до хлопчика. На їх величезних обличчях була надзвичайна ненависть. Хізер не здивувалася, коли хлопчик повернувся та побіг. І як тільки він побіг, всі інші діти в паніці побігли за ним, врізаючись у невисокі паркани живоплоту, топчучи клумби та штовхаючи один одного, аби тільки втекти подалі від трьох гігантських фігур, що переслідували.

Роберт опустив руку та дивився на рожеву, зелену та коричневу фігури, що зникали в поля зору за кущами.

— Ось, — сказав він. – Вони будуть переслідувати їх до кінця моїх володінь. І горе тій дитині, яку вони зловлять.

Хізер часто бажала чогось такого дітям, які кидали обгортки в Кастелмайні. Тим не менш, вона не могла не сказати:

— Не дозволяйте, щоб їх піймали, будь-ласка!

Роберт засміявся:

— Яке у вас ніжне серце! – сказав він. – Дуже добре. Їх будуть переслідувати, але так і не зловлять, я повинен показати, що не збираюсь страждати від сміття, що кидають в моїх садах. Кастелмайн не ярмарок і не базар. Це мій дім.

Хізер збагнула, що він так нічого і не зрозумів. Вона пояснила знову, настільки добре, наскільки могла, що останній з Франсеїв заповів замок, у дуже зруйнованому стані, Британському фондові. І як Фонд відремонтував все це та відкрив для огляду, призначивши батька Хізер тут наглядачем.

Роберт повернувся та попрямував до решти садів.

— Так, я зрозумів, що ваш батько свого роду, для моєї родини, сенешаль чи управляючий, — сказав він, — але я вважаю, він повинен знайти інший спосіб, щоб наповнювати свій гаманець. Це непристойно, коли усі ці люди пхають свого носа у наші землі та наші кімнати.

— Це не для татового гаманця! Це для утримання!, — вже вельми роздратовано сказала Хізер. В неї було відчуття, ніби вона пояснює дуже маленькій дитині, яка не хоче розуміти. – Хіба ви не розумієте, що Кастелмайн потребує тисячі фунтів стерлінгів кожного року для ремонту та латання даху, щоб не протікав, і таке інше? Я чула як мама з татом розбираються із рахунками. Вони отримують гроші від людей, що оглядають будинок. Вони потребують туристів.

Роберт сердито клацнув пальцями.

— Більше ані слова, — мовив він. – Відведіть мене до вашого батька і я скажу йому, щоб шукав гроші деінде.

— Що? Ви маєте на увазі ваш скарб? – запитала Хізер.

Роберт знову уважно її оглянув.

— Ви знову і знову вертаєтесь до цього, — сказав він. – Ні, Я повинен переговорити із вашим батьком. Тим часом, всі ці простолюдини повинні піти додому.

— Але… — почала Хізер та задихнулась, оскільки побачила, що лінія світу хвилюється то вгору то вниз, перед її очима. Стежка під її ногами, задавалося, нахилялась то в один бік, то в інший, навіть попри те, що вона знала, що насправді стежка не ворушиться, і Хізер побачила як квіти та жимолость зарябіли. Від цього всього вона пожаліла, що з'їла так багато полуниці.

Коли все заспокоїлося, Хізер побачила, що всі люди навколо неї досить спокійно прямували до автостоянки. Мати та батько пройшли із чотирма маленькими дітьми. Батько казав:

— Я думаю, ми побачили усе, що тут можна було побачити.

— Ми були тут досить довго, — погодилася мати. – Не лише діти смертельно знудилися.

Хоча це було саме те, чого Хізер бажала довгий час, навіть й сьогодні вранці, вона виявила, що була нажахана. Роберт знищив день сотень людей. А якщо він буде відсилати людей день за днем, Кастелмайн ніколи не отримає грошей.

Можливо тоді мама з татом втратять роботу. Вона оглянулась де Роберт, щоб пояснити йому, але його не було поруч. Його дивно яскрава фігура була десь далеко попереду, крокуючи повз невпинний потік людей, що рухалися до автостоянки. Він був майже біля будинку.

Хізер помчала за ним, ухиляючись від одних людей та натикаючись на інших. В той час, коли вона досягла сходів головного входу, Роберт вже майже піднявся ними.

— Почекайте! – вона задихалась.

Але він не став чекати. Він пішов прямо в приміщення, повз стіл де містер Міммз забирав квитки. Містер Мімз сказав:

— Чи можу я побачити ваш квиток на екскурсію по будинку, сер? – І коли Роберт пішов далі, не звертаючи уваги, містер Міммз зітхнув та почав підніматися за допомогою спеціального пристрою.

— Він зі мною, містер Міммз, — видихнула Хізер, коли проскочила повз. У містера Міммза була лише одна нога. Він подобався Хізер. Вона

не хотіла щоб його теж перетворили в пса. Крім того, вона колись бачила собаку з трьома ногами і відчувала відчайдушну шкоду до неї. Вона зраділа, коли містер Міммз повірив їй та сів.

Попереду неї була велика група людей, що зібралися у вестибюлі для екскурсії. Їх Роберт не відіслав додому, але якимось чином пробрався крізь них. Хізер могла бачити його ясну яскраву постать, що піднімалась по головним сходам.

— Вибачте, — сказала Хізер, штовхаючись серед людей, що чекали. – Вибачте. – І коли декілька з екскурсантів не звернули на неї уваги, вона скиглячи, безсоромно збрехала, — я повинна знайти маму! Вона на тих сходах!

Вони пропустили її, і Хізер рвонула по сходах угору, думаючи, що якщо прибіжить прямо до мами, то так їй і треба. Мама, ймовірно, була останньою людиною, яку Хізер хотіла б зараз зустріти – не кажучи вже про тата, — при наймі до того часу коли вона знайде спосіб як утримувати Роберта від застосування магії. І навіть після того виникала інша проблема — що він буде робити решту свого життя, — подумала вона. Хізер стукотіла по сходах, намагаючись придумати роботу для чарівників. Все що вона надумала, були магічні шоу на телебаченні. Але чи не зненавидить це Роберт?

Вона наздогнала Роберта перед спальнею, де колись спала королева Єлизавета І. Він зазирав всередину із подивом.

— Навіщо вхід перекритий червоною мотузкою? – запитав він Хізер. – Всередині небезпечно?

— Ні, це тому що королева Єлизавета Перша спала там, — відповіла Хізер. — Ця кімната повна скарбів. Дивиться!

— Але вона ніколи не користувалася цією кімнатою! – сказав Роберт. Мені розповідали як влаштовували місце для неї унизу. Вона тоді була вже стара, і їй було нелегко ходити сходами. – І коли Хізер відкрила рота, щоб знову дорікнути йому, він знову оглянув її своїм дивним поглядом та додав, — Що за дивні речі навиваються скарбами! Я не бачу тут жодного скарбу, лише покривало, яке моя бабуся вишила на весілля моєму братові.

— Ну, це скарб, тому що вона вишила його дуже гарним! – огризнулась Хізер. – Тепер, слухайте мене! У вас не було права відсилати тих людей додому. Вони всі заплатили, щоб бути тут!

Роберт знизав плечима.

— Це питання я буду обговорювати із вашим батьком, — сказав він. – Де він?

Хізер знала, що їй треба ще багато часу на роздуми, перш ніж вона підпустить Роберта туди, де поруч міг би опинитися тато. Вона уявила як каже татові: "Це Шалений Роберт. Я тільки що випадково визвала його з його могили". І вона знала яким недовірливим поглядом тато подивиться на неї і як він спробує приховати посмішку. А потім уявила як розсердиться Роберт та перетворить тата в пса. Вона навіть знала яким худим, коричневим, довірливим псом стане тато. Ні – вона ще дуже добре подумає, перш ніж звести їх разом.

— Останній раз я бачила мого батька, — правдиво сказала вона, — коли він був біля сходів на вежу Вільяма Толлера.

Обличчя Роберта прояснилося.

— Стара сторожова вежа! Як до неї дістатися в ці дні?

— Через Довгу Галерею, — відповіла Хізер та повела його у той бік.

Роберт був у захваті від Довгої Галереї.

— Вона майже така, як я її пам'ятаю! – сказав він, дивлячись крізь одне з візерункових вікон. – А вид на сад також не такий вже й незнайомий! Я майже починаю відчувати себе удома. Окрім… — він махнув рукою в бік ряду портретів у товстих золочених рамах. – Окрім цих незнайомців. Хто вони?

Хізер вхопилась за шанс відвернути його увагу. Вона повела його повз портрети і розповідала про всіх, чиї імена вона пам'ятала.

— Це Леді Марі Франсей, — розповідала вона. – Я її знаю, тому що вона дуже вродлива. А це єпископ Генрі Толлер. А тут, Джеймс Толлер, в кучерявій перуці. Ось цей, із рушницею – Едвард Толлер-Франсей. Я думаю, його вбили на війні.

Поки вона йшла, то помічала дуже змішаний вираз на Робертовому обличчі. Хізер думала, що вона його розуміє. Деякою мірою це була гордість, деякою – розгубленість, як коли Роберт вперше побачив будинок. Вона подумала, що почувалася б так само дивно, дивлячись на всіх людей, хто б народився в її родині після неї. Жоден з них не виглядав так само як Роберт. В декого з них були темні очі та світле волосся, але жоден з них не мав смуглявих дещо скошених рис Робертова обличчя.

— Вашого портрета немає, чи не так? – сказала вона, коли вони знову опинились у портрета сера Френсіса, що кланявся королеві Єлизаветі І.

Змішані почуття Робертова обличчя поступилися яскравій посмішці, якій Хізер, чомусь, не вірила. Вона знала, що йому знов завдали болю.

— Тут жодного і не буде, — сказав він. – З мене намалювали портрет, але я насмілюся сказати, що його спалили коли мене… коли

мене закопали. Мій брат одружився з леді, яка була затятою пуританкою, що терпіти на могла моє магічне мистецтво. – Його яскрава усмішка стала ще яскравішою. – Вона була з Франсеїв. – І, так, ніби він був радий змінити тему, він повернувся та вказав на меншу галерею. – О, тут ще кімната з портретами, якої при мені не було.

— Це Кімната Ворожнечі, — пояснила Хізер. Вона також була рада змінити тему. – Тут портрети всіх Франсеїв та Толлерів, які ворогували двісті років тому.

Роберт обійняв себе обома руками та вибухнув реготом. Він сміявся, відкинувши назад голову, поки Довга Галерея не задзвеніла.

— Просто чудово! Я наклав на них прокляття, згідно якого, Франсеї повинні ненавидіти Толлерів, як помсту дружині мого брата. І спрацювало! Воно спрацювало! А через що вони сварилися?

— Тихіше, — сказала Хізер. – Поняття не маю. Я лише знаю, що було багато дуелей та судових позовів та чогось такого, протягом ста років.

Роберт повернувся до неї із виразом обличчя людини, що збирається бути дуже неслухняною.

— Може може варто дізнатися? – він простягнув руку.

Хізер сама себе здивувала, коли вигукнула: "Ні!", так само строго, як іноді казала мама.

Але було занадто пізно.

5.

Край звичайного світу нахилився повз очі Хізер, і його місце зайняла дивна частина. Скло на всіх портретах у Кімнаті Ворожнечі відкрилося, як вікна. Першим висунувся з рами чоловік в перуці судді.

— Роздери мої очі! – сказав він, на його довгому жорстокому обличчі було видно роздратування. – Це місце повно смердючих Франсеїв!

Велика товста герцогиня з портрету навпроти була у люті. Вона потрясла рожевим кулаком з діамантовими кільцями у ньому.

— А ти брав хабарі, Джордж Толлер! – прокричала вона. – Жоден інший суддя не був такий жадібний як ти та не повісив більше бідних душ, які не могли заплатити!

При цьому, люди з інших портретів також повисовувались зі своїх рамок та почали викрикувати образи.

— Напивався до сніданку! – закричав хтось позаду Хізер. А позаду Роберта хтось вив:

— А ви одягнені ніби юна дівчина, і це у вашому віці, мадам!

Роберт намагався з'ясувати, що змусило їх так зненавидіти один одного, але було занадто шумно.

Тим часом, товста герцогиня була така сердита, що підняла свою опуклу ногу над кінцем рами, готуючись перелізти, щоб попрямувати до Джорджа Толлера. Коли вона це зробила, мама зайшла з іншого боку Кімнати Ворожнечі, очолюючи натовп туристів.

— А тут Кімната Ворожнечі, — почала мама. Вона зупинилась, витріщаючись, оскільки герцогиня висунула ногу з-за рами та опустилась на підлогу із такою силою, що все скло у кімнаті затряслося.

— Тепер з'їж свої слова, Джордж Толлер! – закричала герцогиня.

Позаду мами, екскурсанти стовпилися та витріщалися на герцогиню. Здавалося, вони вирішили що так і мало бути.

При цьому Роберт захихикав.

— Хто вони? – запитав він. – Як вони витріщаються! Вони ж просто вівці! – Він простягнув руку, сміючись аж так сильно, що змушений був притримувати іншою рукою, зап'ястя, аби тримати його рівно.

— Ні, не треба! – крикнула Хізер, знову занадто пізно.

Кімната Ворожнечі раптово наповнилась вівцями. Так само раптово, наповнившись Франсеями та Толлерами минулих часів — всі вони повискакували з портретів, щоб продовжувати свою сварку. Вівці бігали та бекали та вставали на шляху людей в червоних халатах та в чорних сюртуках, в синій парчі та у вишитих жилетах і у великих шелестячих спідницях з корсетами, що скріпили. Кожен з цих людей захопив речі зі своїх портретів, в якості зброї. Декому пощастило бути намальованим із палицями, батогами або парасольками, в одного чоловіка, навіть був меч, але він був вибитий з його рук маленьким худим чоловіком, що бив усіх навколо величезною книгою. Решта з них била один одного віялами, п'яльцями, сувоями з пергаменту та шовковими гаманцями. Капелюхи полетіли, перуки з'їхали.

В середині всього цього, стояла мама із пастушачим посохом із гачком, витріщаючись на червоні злі обличчя Толлерів та Франсеїв, на овець, що бігали та бекали, та виглядала спантеличеною більше ніж Хізер її коли-небудь бачила.

— О! Бідна мама! – зойкнула Хізер. – Роберт припинить це негайно!

Але Роберт просто втік до Довгої Галереї, сміючись. Хізер побігла за ним. Він не біг занадто швидко, тому що тримав подвоєння світів та одночасно сміявся, але дуже добре оминав перепони. Хізер майже ловила його щоразу, коли він зупинявся посміятися, але він уникав її, або світ нахилявся, коли вона протягувала руку, щоб схопити його, і вона знала, що він може уникати її, бо застосовує для цього магію. Незважаючи на своє роздратування, Хізер раз чи два сама майже не розсміялася, оскільки було ясно, що Роберт дивився на це, як на гру. В неї було стійке відчуття, що вона переслідує маленького хлопчика, а не юнака, який повинен би бути більш розсудливим.

Роберт дозволив Хізер загнати себе у кут, в кінці Довгої Галереї, нарешті. До цього часу вівці також опинились в Довгій Галереї, бігаючи кругом на тремтячих маленьких копитах та кричали: "Бе-е-е", майже людськими голосами. Полірована підлога все більше покривалась їх послідом, тож Толлери та Франсеї, що також висипали з Кімнати Ворожнечі, у масі яскравих одеж, почали ковзати, коли намагалися вдарити один одного. Хізер побачила, як товста герцогиня ковзнула та впала на спину, під портретом сера Френсіса Толлера та королеви Єлизавети I. Вона залишалася там, пихкаючи та витираючи кровотечу з носу мереживною хустинкою. Мама стояла позаду герцогині, все ще тримаючи посох пастуха, озираючись навкруги досить дико.

Хізер схопила Роберта за чорні шовкові плечі та струсонула його. При цьому, вона пом'яла його хрусткий білий комірець, але Хізер було байдуже до цього. Вона почувалась старшою сестрою Роберта.

— Зупинить їх! Поверніть їх назад! – наказала вона. – Швидко, поки мама не вирішила, що збожеволіла!

— Але ж ви думаєте про них як про овець — сказав Роберт. – Я це точно знаю.

Хізер довелося визнати це:

— Так, але я знаю, що вони – люди, чесно, — сказала вона. – Вони, мабуть думають також, що збожеволіли. Поверніть їм їх справжній вигляд.

— Зараз? – благально запитав Роберт. Він посміхнувся їй найчарівнішою своєю посмішкою. – Але все стане як було після заходу Сонця. Хіба вони не можуть почекати?

— Ні. Захід Сонця занадто пізно в цю пору року, — сказала Хізер. – Робіть це зараз. Робіть, або… або я більше ніколи з Вами не розмовлятиму!

Вона сказала так, тому що часто казала це Джанін – не маючи, звичайно, цього на увазі, — і це була єдина погроза, яку вона могла придумати. Тому вона була здивована, наскільки добре це спрацювало. Робертові очі розширилися та посумнішали.

— Ніколи? – перепитав він.

— Ніколи! – рішуче крикнула Хізер, понад беканням та криками, що лунали у Довгій Галереї.

— Тоді я зникну, може, знову на сотню років, — сумно мовив Роберт. – Добре, я поверну все як було, якщо ви пообіцяєте розмовляти зі мною знову зараз та завтра.

— Звичайно, я обіцяю, — сказала Хізер.

Роберт посміхнувся, зітхнув та простяг руку. На цей раз, він нахилив руку у інший бік, помітила Хізер. Звична частина світу гойднулася назад, через неї. Вівці піднялися, та знову стали людьми, бродячи по галереї з наляканим, радше напруженим виглядом, ніби вони щось побачили, щось чого ніхто не хотів узнавати. Одна, чи дві людини роздратовано піднімали ступні вгору, і, очевидно, дивуючись, яким чином вони

наступили на ляпки вівці. Хізер пошукала очима товсту герцогиню, але її ніде не було. Так само як інших Толлерів та Франсеїв. Не було ані перук, ні капелюхів, що були кинуті на підлогу.

— Вони знову на своїх портретах? – запитала Хізер.

— Так, клянусь, — сказав Роберт.

— А що станеться, якщо ви повернете руку іншим боком? – запитала Хізер. – Також ці явища із нахилянням?

Роберт заховав руку за спину.

— Не просіть мене, показати вам це, — сказав він. – Саме через це дружина мого брата сильно зненавиділа мене.

Хізер і не просила. Замість цього, вона із тривогою подивилась на маму. Єдиною річчю, яку Роберт, здавалося, забув, — крім посліду овець, — був посох пастуха. Можливо, він хотів показати, що все ще думає про туристів, як про овець. Можливо, він вважав, що робить добро. У всякому разі, мама все ще тримала його, і спиралась на нього, досить сильно, поки екскурсанти потрохи забули, що тільки-но були вівцями, та зібралися довкола неї, чекаючи на продовження екскурсії.

— Зараз ми в Довгій Галереї, — сказала мама. Її голос звучав дещо слабо, але коли вона почала пояснювати, що сер Френсіс побудував Довгу Галерею, тому що такі кімнати були на піку моди у ті часи, мамин голос, здавалося, прийшов до норми.

— Знаєте, а це — правда, — сказав Роберт Хізер. Приєднаємося до цих овець, на якийсь час? Я б хотів дізнатися пізнішу історію моєї родини та їх будинку.

Це влаштовувало Хізер. Так вона могла наглядати за обома: мамою та Робертом. І вона могла бути досить певною, що не зустрінеться із татом. Тури були організовані таким чином, що групи ходили одна за одною, не зустрічаючись. Тато мав прийняти екскурсантів або перед мамою, або за нею. Хізер все ще не була готова зустрітися із ним. Тато задавав занадто пронизливі питання, та мав надзвичайно здоровий глузд. Вона знала, що має переконати його, щоб він повірив, коли зустрінеться із Робертом, але було ще дуже багато речей, які вона хотіла, спершу, обдумати.

Хізер все думала та думала, поки вони ходили за групою людей, які тільки-но були вівцями та слухали, що мама розповідає їм про будинок. Поки вона думала, то дивилася за Робертом, готова схопити його за зап'ястя, при найменшій ознаці, що він простягне руку, також вона із тривогою спостерігала за мамою. Хізер була рада бачити, коли вони дісталися Великого Салону, що мама пояснювала про нову моду на китайське оздоблення, та виглядала так, ніби майже забула про те що вівці та сварка змішалися у Довгій Галереї. Хізер була рада, що Роберт більше не намагається простягнути руку. Але вона не мала найменшого поняття що робити із ним потім.

— Це нудно, — прошепотів Роберт, коли всі скупчилися біля мами, у музичній кімнаті Леді Мері. – Давайте підемо до сторожової вежі та знайдемо вашого батька.

— О'кей, — радше із полегшенням сказала Хізер. Вежа, ймовірно, була безпечним місцем, вона була абсолютно впевнена — тата там не буде. У будь-якому разі, подумала вона, це колись-таки доведеться робити.

Вони вислизнули позаду екскурсії. Хізер повела Роберта до вежі довгим шляхом, для певності, що вони не зустрінуть інших людей.

— Я думаю, — обережно сказала вона, поки вони йшли, — було б краще, якби ви дозволили мені спершу поговорити із татом, до того як ви будете розмовляти із ним. Я знаю, як налаштувати його на правильний настрій. Гадаю вам треба зникнути з поля зору. Ви можете заховатися на верхівці вежі.

— Гарне місце, — погодився Роберт. – Ваш батько ненавидить чаклунів?

— Радше він той, хто не вірить у них, — сказала Хізер.

Роберт посміхнувся, чим дещо зменшив тривогу Хізер щодо його зустрічі із татом.

– Я зустрічався із цим також, в мої часи, — сказав він.

— Я принесу вам трохи їжі та ковдри, — мовила Хізер. Це було єдине, що потрібно зробити, думала вона. Заховати Роберта та сподіватися, що вона зможе щось вигадати.

— Їжа зараз не завадила б, — погодився Роберт.

Гупаючи, вони спустилися по сходах у круглу кімнату, яка колись була частиною замку. Хізер підганяла Роберта до сходів на вежу. Вона вже поклала руку на червону мотузку, щоб відчепити її, коли прибіг тато з протилежного боку кімнати.

— О! Привіт, тато, — зніяковіло мовила Хізер.

— Привіт, сонечко, — сказав тато. – Не треба зараз вести твого друга на вежу. Вже час закриватися.

— Вже? – перепитала Хізер. Вона була здивована. День просто промчав.

— Так, мені шкода розчаровувати твого друга, — сказав тато, — але я не хочу замкнути вас обох, коли зачинятиму тут. Я піду все закрию, та повернуся, хвилин через десять.

Поки тато казав, Хізер кинула погляд чи була Роберт не простягнув руку і чи не почався у нього настрій для нахиляння. Після цього, скільки б вона не косила у бік очі, все що вона бачила, була порожня ділянка побіленої стіни.

— Який друг? – сказала вона, але усередині розпачливо питала себе: "Де він? Що він накоїв зараз?".

Тато подивився на порожню стіну та моргнув.

— Дивно! – мовив він. – Я міг би поклястися, з тобою був друг. Мене навіть вразило, що він був дещо схожим на людину початку сімнадцятого століття. У всякому разі, я побачу тебе за вечерею, сонечко, — і він поспішив геть.

Як тільки він зник з очей, Хізер зняла червону мотузку та побігла кругом-кругом, нагору, по сходах вежі. На верхівці, вона осіла з полегшенням. Роберт сидів на її улюбленому місці, зчепивши руки навколо колін, дивлячись на пагорби та ділянки лісу, освітлені в золото-зелене, оскільки Сонце почало сідати.

— Ви поговорили із вашим батьком? – запитав він.

— Ну, я, е-е, ще ні. Він поспішав, — пояснила Хізер.

— Я залишив вас удвох, щоб ви поговорили із ним, — докірливо сказав Роберт. – Де їжа, яку ви обіцяли?

— Скоро буде, — сказала Хізер. – Але лише, якщо ви залишитеся тут, поки я її принесу. Більше так не зникайте! Через вас, у мене ледь не стався серцевий напад!

6.

Хізер помчала униз, сходами вежі, знаючи, що у неї лише біля десяти хвилин, та не сподіваючись, що Роберт залишиться там довше. Вона промчала крізь стару кухню і в малій новій відчинила холодильник. Тьфу. Крім сирих продуктів для вечері, там була лише консервована шинка. Хізер забрала консервовану шинку та залишки хліба, та помчала в туристичну крамницю до місіс Міммз, поки та не пішла додому.

Місіс Міммз прибирала, і була дуже здивована.

— Щось сьогодні трапилось, — сказала вона. – Я не знаю! Спочатку половина народу пішла додому в середині дня, як раз тоді, коли вони, зазвичай, приходять сюди за морозивом та бляшанками із шипучками. Мої доходи сильно впали.

— О, люба, — винувато сказала Хізер. – Це дуже погано?

— Так собі, — досить бадьоро сказала місіс Міммз. – Ранок був вдалим, і містер Міммз каже, що більшість з них придбала квитки, щоб оглянути будинок, і незважаючи на це, ними не скористалася. Це змушує задуматися, що на всіх найшло.

— Думаєте, щось всіх налякало? – припустила Хізер, забираючи дві пачки печива та пакет арахісу.

— Можливо, — мовила місіс Міммз. – Містер Міммз каже, йому скаржилися на хлопців-нудистів, що ганялися за дівчатами у нічних сорочках по всьому лісу. Хтось прийшов та розповів мені, також, і я

сказала їй – не в Кастелмайні. Але хтось ще розповів твоєму татові, і він відправився на пошуки. Він сказав, що він нічого не бачив.

— Е, можливо просто тинейджери бавилися, — винувато сказала Хізер та додала чіпсів та попкорну в її купу їжі.

— Мабуть, — сказала місіс Міммз, — або люди вигадали, так само як новий гід, який клявся твоєму татові, що вся підлога Довгої Галереї була вкрита послідом овець. Овець, сказала я йому. Тут поруч не було овець майже п'ятдесят років! Наступне, сказала я йому, що ти мені будеш розповідати, буде, те, що ти бачив Шаленого Роберта, повсталого з його могили, скарби і все інше!

Хізер відчула, що її обличчя стало дуже гарячим. Знаючи, що воно має бути яскраво-червоним, вона взяла пластикову сумку з написом "ВІДВІДАЙТЕ КАСТЕЛМАЙН" та схилилась над нею, поки засовувала свою купу їжі всередину.

— Ви, мабуть, усе знаєте про Шаленого Роберта, — запитала вона.

— Не більше ніж більшість людей у містечку, — сказала місіс Міммз. – Я живу тут лише половину свого життя, врешті-решт. Якщо ти хочеш дізнатися щось про цю стару історію, то запитай свою подругу Джанін. Її пращури жили тут сторіччями. Навіщо тобі стільки їжі, Хізер, хотіла б я знати?

— Наш холодильник порожній, — сказала Хізер, — А я не багато їла в обід.

— І ти поводишся дивно, як і решта! – мовила місіс Міммз. – Ти не повіриш який дивний дзвінок нещодавно був від місіс МакМанус. Я не дуже люблю цю жінку, але краще ми з містером Міммзом, по дорозі додому, зазирнемо до неї, чи вона у порядку. Верещала як божевільна – я не думаю, що можу дати тобі більше однієї бляшанки "Коли", Хізер.

Хізер взяла пакети кексів, кока-колу та кинулася до вежі, притискаючи сумку до себе. Вона дуже зраділа, побачивши, що Роберт все ще сидів тут, із тугою дивлячись на Сонце, що вилазило з-за вежі хмар униз, до пагорбів. Він посміхнувся Хізер, коли та, задихаючись, піднялась сходами нагору, та кивнув у бік краєвиду.

— Не кажіть мені, що — мовив він. – це більше не землі Кастелмайну. Так?

— Лише будинок зостався, – сказала Хізер. На більше в неї не вистачило дихання.

Роберт простягнув руку у напрямку зеленого ландшафту. Хізер зрозуміла, що не в змозі навіть дихати. Вона подумала, що точно зараз отримає серцевий напад.

— В мої часи, — сказав Роберт, — все, що було видно з вершини цієї вежі, було землями Кастелмайну. – Він поклав руку назад, на коліно. — Якщо я й зроблю їх моїми, це не триватиме довго, — мовив він сумно. – Де їжа, яку ви обіцяли?

— Ось, — задихаючись промовила Хізер. Зараз в неї не вистачало дихання від полегшення.

Роберт посміхнувся цілком щиро.

— Моєму голоду триста п'ятдесят років. Я почуваюсь, ніби порожня діжка для дощової води, — сказав він.

Хізер довелося піти, як тільки вона віддала йому сумку із їжею, бо вона боялася, бути замкненою в старому замку, коли тато, завершуючи обхід із ключами, повернеться сюди. Вона сказала собі, що це означатиме, що Роберта благополучно замкнули у вежі, де немає кого перетворювати у овець або собак, принаймні до завтрашнього ранку.

Проблема була лише у тому, що вона у це не вірила. Вона була абсолютно певна — Роберт може легко висадити у повітря зачинені двері, якщо захоче. Або якщо він захоче залишитися на вежі, він, ймовірно, може насилати магію звідти. Хізер лише сподівалась, що він вирішить бути смирним, поки вона не переговорить із татом. Здається, він вірив, що вона це зробить. І це була ще одна причина, через яку Хізер відчувала незручність, так як вона все ще не мала жодного уявлення що скаже татові.

Однак, на даний момент, вона найбільше хотіла побачити маму. Висліджування мами зайняло трохи часу. Вона знайшла її, нарешті, в маленькій кухні, за приготуванням вечері. Хізер одразу ж почала допомагати, навіть без прохань, так що вона могла наглядати за мамою.

Мама виглядала, ніби нормально, але час від часу кидала стривожені погляди на посох пастуха, який стояв у кутку. Час від часу вона розгублено казала:

— Ще ж лише початок сезону, зарано, щоб перепрацювати. Чи не захворіла я чимось.

Кожного разу Хізер швидко і твердо казала:

— Звичайно, ні. З тобою усе нормально.

— Ти зараз дуже добра, — нарешті сказала мама. – Якою дорослою та уважною ти стаєш, Хізер.

Хізер зрозуміла, що її обличчя знову запалало. Це все було через Роберта. Коли вона думала про нього, то, майже, почувалась матір'ю – матір'ю неслухняного маленького хлопчика, який вивалює на підлогу їжу у супермаркеті, а мати повинна за це платити.

— Картопля вже майже готова, — сказала вона, щоб відволіктися. – Коли буде готова вечеря? Я вже не можу дочекатися.

Це була правда. Після лише одного сандвіча на обід, Хізер умирала з голоду. Полуницею не наїжся.

— Вже не довго, — відповіла мама. – Я теж люблю вечеряти. Це лише єдина нагода за день стати справжньою родиною. Ти можеш піти подзвонити у дзвоник, щоб покликати тата, поки я поставлю на стіл м'ясо.

Коли вечеря була на столі, Хізер накинулась на неї так, ніби це вона не їла 350 років. Але вона знала, що повинна поговорити із татом про Роберта. Тож, як тільки вона відчула, що трохи втамувала голод, почала зі слів:

— Тату, ти ж знаєш всю історію Кастелмайну, чи не так?

— Дещо читав, це правда, — визнав тато. – А що?

— А ти читав про когось, кого звали Роберт Толлер? – запитала Хізер. – Хто жив, десь років триста п'ятдесят тому?

Так, ніби це було сигналом, кухня трохи нахилилась а ложки на столі застукали. Мама приклала руку до голови. Хізер нервово підстрибнула. На мить вона подумала, чи Роберт знаходиться в кімнаті, невидимий. Але коли вона подумала про це, то зрозуміла, що нахиляння йшло звідкись, з більшої відстані. Роберт все ще був на вежі. Він просто нагадував їй, що він там. Вона глянула на тата. Тато виглядав так, ніби не помітив нічого незвичайного. Він хмурився, намагаючись зрозуміти хто такий Роберт Толлер, про якого питала Хізер.

— Можливо, він наймолодший син другого сера Френсіса, — сказала Хізер. Це була лише здогадка, але вона думала, що це правда. Роберт розповідав так, ніби його брати були старші за нього.

— А, він! – сказав тато. Він посміхнувся. – Ти все думаєш про свій скарб, чи не так? Ти питаєш про юнака якого стратили за чаклунство?

— Стратили! – зойкнула Хізер. Чи Роберт дійсно був мертвий, і не знав про це?

Знову відбувся нахил. Каструлі затряслися на плиті. Незважаючи на її жах та тривогу, Хізер почала відчували роздратування. Роберт дійсно був як неслухняний маленький хлопчисько, в деякій мірі. Чому він не міг залишити її у спокої, щоб поговорити із татом? Вона ж намагалась, хіба ні?

— Продовжуй, — звернулась вона до тата.

— Ну, це дивна історія, — сказав тато. – Робертів батько, молодший Френсіс, зустрів дещо дивну жінку та одружився на ній, вона була його другою дружиною. Я підозрюю, що вона була циганкою. Здається, ніхто не знав звідки вона, але вона втекла досить швидко від нього, залишивши хлопчика із його батьком. Схоже на те, що Роберт успадкував деякі своєрідні здібності від своєї матері. Записи кажуть, що коли він був малий та впав, поранивши себе, всі церковні дзвони задзвонили.

Роздався тихій дзвін в кутку кухні. Хізер повернулась, із поколюванням в шиї, та побачила, що ряд дзвіночків, якими Франсеї викликали слуг, розгойдувались туди-сюди. Роберт знову вдався до своїх витівок.

— Я певен, що це абсолютна нісенітниця, — казав тато, — але у ті часи, цього було достатньо, щоб у містечку почалися розмови про

чаклунство. Батько Роберта і слухати про це не хотів. Він давав хлопчику усе, чого той хотів та відмовлявся вірити у те, що існує якась відмінність між Робертом та його старшими братами.

— Отже, йому завжди все сходило з рук, — пробурмотіла Хізер.

Дзвоники продовжували дзвеніти. Мама спостерігала за солянкою, що каталася по всій довжині стола, залишаючи слід солі.

— Я думаю, — нервово сказала мама, — що я, мабуть, підхопила грип, чи щось таке.

— Ні, ти не захворіла, — сказала Хізер. – З тобою все в порядку, із кожною твоєю частинкою. Я точно знаю. Отже, Роберт повинен був вирости дуже зіпсованим та інфантильним. Продовжуй, тато.

Мама слабо посміхнулась. Тато сказав:

— Мабуть він і виріс таким, Хізер. Проблеми почались, коли його батько помер і Джеймс, найстарший брат, успадкував Кастелмайн. Джеймс одружився на Елізі Франсей. Еліза була дуже релігійною, і явно ненавиділа молодого Роберта. Вона спробувала переконати місцевих жителів, щоб вони спалили його як чаклуна, але вони сказали, що бояться навіть спробувати, бо Роберт може щось зробити із ними. І схоже на те, що Роберт щось таки зробив Елізі. Наступного ранку вона прокинулась із криками, кажучи, що Роберт всю ту ніч тримав її у пеклі.

— Іншою стороною руки, — сказала Хізер. – Якщо він щось і зробив, закладаюсь, вона це заслужила. І?

— Отже, Еліза змусила Джеймса привести єпископа, який був її дядьком, — вів далі тато. – Записи кажуть, що єпископ очистив Кастелмайн. Але не сказано, яким саме чином. Просто розповідається,

що Роберт був похований в маєтку. Вони не дозволили поховати чаклуна на церковному цвинтарі, розумієш.

— Тобто, там не говориться, що єпископ стратив Роберта! – сказала Хізер.

— Не прямо, — сказав тато. – Але, Хізер, людей не закопують, якщо вони не мертві.

— Але я думаю вони це зробили! – сказала Хізер. Вона закінчила пудинг у три ковтки. Джанін має знати. А ключ від вежі висіть на дошці над телефоном, у вітальні. – Я можу зателефонувати?

7.

Тато був здивований.

— Зателефонувати? – спитав він. – Хізер, це було сотні років тому! Я не думаю, що нинішній єпископ щось про це знає. Крім того, єпископи — люди зайняті.

— Я не збираюсь телефонувати єпископу, — відповіла Хізер. — Я хочу запитати Джанін.

— Але не розмовляй більше двадцяти хвилин, — сказала мама. – Тобі скоро час лягати спати. Подивись, як темно.

Хізер знала, що це одне з нечесних виправдань мами. Кухня була в іншу сторону від заходу Сонця, тому тут завжди було темно під час вечері. Але мама хвилювалась через телефонні рахунки, особливо після важкого дня.

— Я дуже швидко, — поблажливо пообіцяла Хізер. Вона вискочила з-за столу та помчала до вітальні, де, звичайно ж, було ще досить сильне рожеве світло призахідного Сонця. Воно пофарбувало руку Хізер в оранжеве, коли та набирала номер Джанін.

— Джанін, — сказала вона, коли Джанін покликали до телефону, — розкажи мені все, що ти знаєш про Шаленого Роберта. Це дуже важливо.

— Я тобі вже розказала, все що знаю, — відповіла Джанін. – Мама з татом, можливо, знають трохи більше, я думаю. Хочеш, щоб я їх розпитала?

— Так, — сказала Хізер.

Джанін не було досить довго. Хізер чекала, і дивилась, як Сонце фарбує зв'язку ключів на дошці біля телефону в усе темніший та темніший рожевий колір. Трохи згодом, вона взяла ключ від вежі та тримала його напоготові. Вона збиралась привести Роберта на кухню, коли Джанін розкаже решту історії. Це мало б утримати його від решти витівок, і показало б мамі і татові, що він реальний. Вона лише сподівалась, що Джанін скаже їй щось таке, що допоможе пояснити більше про нього.

— Ну, — нарешті сказав голос Джанін. Він звучав так, ніби їй не вистачало повітря. – Вибач, що так довго. Мама сказала запитати бабусю, а вона живе навпроти та любить потеревенити. В будь-якому разі, історія така. Не звинувачуй мене. Це те, що мені розповіла бабуся. Вона каже, батько Шаленого Роберта мав дружину, але кохав іншу жінку, яка була…ну, свого роду…, ну добре, бабуся назвала її феєю. – Джанін звучала так, ніби їй незручно це казати. – І ця, інша жінка, була матір'ю Шаленого Роберта. Батько Шаленого Роберта одружився із нею після смерті дружини, коли Роберт був немовлям. Але бабуся каже, що решта родини була в люті і вони ненавиділи нову дружину так сильно та

були такі гидкі до неї, що вона втекла та залишила Шаленого Роберта самого у Кастелмайні. І це було незадовго до того, як він почав користуватися магією. Коли він підріс, він читав книжки і навчався та дізнався про магію ще більше. Бабуся каже, його батько дуже пишався ним, але була одна річ… – Джанін знову зніяковіла та зупинилась.

— Продовжуй! — звеліла Хізер.

— Вона, — сказала Жінін, — його мати, розумієш, була лише одна половина Шаленого Роберта, то ж він не міг застосовувати магію весь час, лише вдень. І решта його родини знала про це. Отож, коли його батько помер, його брати захотіли позбутися Шаленого Роберта, бабуся каже, вони чекали поки стемніє. Тоді вони вирізали його серце та поклали в срібну скриню, з якої він не міг його дістати, та поховали обидві частини в тому кургані.

— Як…жахливо! – сказала Хізер. Не дивно, що Шалений Роберт виглядав, так, ніби йому завдали страждань та намагався приховати це. Мабуть, він любив своїх братів та довіряв їм.

— Люди були жахливі в ті часи, — сказала Джанін.

— Це все? – запитала Хізер.

— Ні, — сказала Джанін. – Є ще дещо. – Вона знову зам'ялася. – Кажуть, тому що його мати була… була тим, чим вона була, Шалений Роберт не міг померти. Кажуть, якщо хтось покличе його ім'я біля могили, особливо біля полудня, Шалений Роберт відповість та з'явиться. Бабуся сказала, що існує декілька історій про те, як люди кликали його, а потім втікали як божевільні, коли він з'являвся.

— Бідолаха! – сказала Хізер.

Отже, Роберт вже проходив крізь це. Було дивно, що він, здавалось, цього не пам'ятав. Але він, подумала Хізер, більшість часу був наполовину мертвий, так само як наполовину живий. І кожний раз, коли його викликали, все мало бути новим для нього – новий час в історії, і нова, свіжа пам'ять про те, як люди, яких він любив, намагалися вбити його. Хізер подумала, що на місці Роберта, вона не поводилася би і наполовину так добре. Вона б зробила більше, ніж прості витівки. Вона б спробувала знищити це місце. І вона подумала, що, навіть не зважаючи на те, що він був зіпсованим дитям, його поведінка вказувала на те, що він був хорошою людиною усередині.

Джанін, мабуть, подумала, що ця історія засмутила Хізер.

— Так, але все гаразд, — сказала вона заспокійливо. – Це не зовсім історія про привидів, тому що його сила закінчується із заходом Сонця. Бабуся каже, він повинен повернутися до своєї могили та до свого серця, як тільки сяде Сонце.

— Він повинен? – Хізер кинула шалений погляд на темно рожеве світло, що косо падало крізь вікно.

— Безумовно, — сказала Джанін. – Скарб, про який говорять – це срібна скриня з його серцем.

— Вибач, Джанін, — кинула Хізер. – Мені треба йти. Я повинна ще раз піднятися на вежу. Побачимося, як тільки мій велік полагодять.

Вона кинула слухавку та побігла на кухню. Вона могла б сказати, що Роберт продовжував свої фокуси, тому що було чутно якісь здушені крики та скиглення. Хізер боялася, що Роберт, справді, доведе маму до недуги.

Але звуки лилися з великого плямистого пса. Місіс МакМанус стояла, врісши підлогу, ніби масивне дерево, прямо посередині задніх дверей,

блокуючи Хізер шлях до вежі. Вона тримала мотузку, що була прив'язана навколо шиї пса, а пес напружувався, щоб звільнитися.

— І він приходить нізвідки в середині дня, — розповідала місіс МакМанус мамі та татові.

Хізер подивилась у плямисту морду пса. Пес подивився на неї осудливо.

— І навколо зараза, і навколо зараза, і шкрябається у двері, щоб зайти, — сказала місіс МакМанус. – І він нікому з нашого містечка не належить! Я вважаю хтось з туристів викрав містера МакМануса, натомість залишив мені цього звіра.

— Ну, маю визнати, що не бачив вашого чоловіка з ранку, — сказав тато, — але що вражає мене — навіщо було викрадати…Куди ти, Хізер?

— Лише за однією річчю, я залишила… на сходах вежі, — сказала Хізер, розмахуючи ключем, коли намагалась протиснутися повз місіс МакМанус, з іншого від пса, боку.

— Ні, Хізер, — сказала мама. – Час у ліжко. – Вона твердо взяла Хізер за руку.

— Ну, будь-ласка! – звиваючись, сказала Хізер.

— Роби, як мати каже, — наказав тато.

Поки він говорив, Сонце, мабуть, зайшло. Місіс МакМанус заверещала. Раптом виявилось, що вона тримає містера МакМануса за мотузку на його шиї. Містер МакМанус піднявся та зняв мотузку, дивлячись на Хізер із тим самим низькопоклонством та воланням, з якими він дивився, коли був псом. Хізер знала, що отримала ворога на

все життя. Але вона знала це й раніше. Вона майже не могла думати про містера МакМануса, через смуток, що охопив її.

— Маю визнати, я цього не розумію, — сказав тато.

"Стриманість року!" – подумала Хізер.

— О! – заплакала місіс МакМанус. – Я стала дивакуватою! Як я могла привести мого власного чоловіка та мотузці, як собаку? – вона опустилася та найближчий кухонний стілець. Містер МакМанус плюхнувся на інший, сердито потираючи свою шию. Мама забула, що збиралась відіслати Хізер спати, та поспішила поставити чайника для чаю.

Здавалося, ніхто не знав, що сказати. Вони збентежено чекали, в той час, як чайник почав свистіти. І поки вони чекали, Хізер здалося, що вона почула галас на дворі, біля задніх дверей. Цей звук походив на перелякане шептання. Якраз, коли в неї виникли здогадки щодо цих звуків, хтось несміливо постукав у двері.

Тато відчинив. Надворі стояла купка блідих, втомлених тинейджерів. Їхні зачіски були в безладі. У декого був порваний одяг. Це робило їх значно молодше, і, якимось чином, зовсім не страшними.

— Вибачте, що турбуємо, — сказала одна з дівчат, ввічливо.

— Ми побачили світло, — пояснив хлопець.

— І, е, ми не знаємо, як це трапилося, але автобус, на якому ми приїхали сюди, поїхав без нас, а ми залишились тут, — сказала інша дівчина.

— Ми, е, щось, типу, загубили лік часу, — пояснив ще один хлопець.

— Краще зайдіть та випийте чаю, — сказав тато. – Хізер, достань ще вісім чашок. Побачимо, що можна зробити. У когось з вас є батьки, яким можна зателефонувати?

Тинейджери боязко зайшли та стали, притулившись до меблів. Містер та місіс МакМанус подивились на них, але нічого не сказали. Хізер поклала ключ від вежі на стіл та обійшла усіх із чашками чаю, відчуваючи все більший та більший смуток. Бабця Джанін була права. Сила Шаленого Роберта дійсно закінчилась із заходом Сонця. Він, певно, повернувся до своєї могили. Хізер визнала, що це розв'язувало усі проблеми, але вона, все ще, не хотіла щоб так сталося. Це було так несправедливо по відношенню до Роберта.

Потім, коли тинейджери зібралися у вітальні з татом, щоб телефонувати їхнім родинам, і мама, все таки, відіслала Хізер спати, Хізер згадала, що Шалений Роберт взяв із неї обіцянку поговорити із ним завтра. Він знав. Він знав, що повернеться до могили після заходу Сонця, і у нього все було заплановано. Від розуміння цього, Хізер значно полегшало. Вона піднялась по сходах в свою маленьку кімнатку в кутку старого замку, посміхаючись. Роберт був сповнений витівок. Завтра вона зрозуміє його краще. Вона зможе пояснити мамі та татові про нього. Вона зможе почати вчити його, як бути сучасною людиною.

Засипаючи, Хізер думала про різні способи, за допомогою яких вона б могла врятувати скарб, яким, насправді, було серце Шаленого Роберта…